

Salg¹⁾, synes enkelte fremmede Love kort og godt at forbyde enhver Eftergørelse af et Kunstværk²⁾. Rigtigt er det nu, at ikke blot Eftergørelse til Salg, men ogsaa f. Eks. til vederlagsfri Uddeling eller til Benyttelse i et Panorama o. lign. bør være forbudt. Men paa den anden Side fører det for vidt at forbyde enhver Eftergørelse, f. Eks. Afkopiering til rent privat Fornøjelse eller Øvelse. Dette vilde ikke blot være urimeligt og i Strid med det i Forlagets første Afsnit gennemførte Princip, men er næppe heller de nævnte fremmede Loves Mening, idet det ligesom ved tilsvarende Bestemmelser om Forfatterretten maa antages underforstaaet som selvfølgelig, at kun Offentliggørelse og Gengivelse i Offentliggørelses hensigt er forbudt, saaledes som ogsaa udtrykkeligt udtalt i den tykke Lov af 9de Januar 1876 §§ 1, 5 og 6 Art. 1, jfr. i det væsentlige ogsaa finst Lov § 18 Art. 4 og fransk Lov af 19de Juli 1793 Art. 1. Forbudet maa derfor rettes mod Offentliggørelse af Gengivelser, hvorved bemærkes, at ifølge § 38 og dennes Henvisning til § 17 i Slutningen er Retsbrudet fuldbyrdet, saa snart Gengivelsen i Offentliggørelses hensigt foreligger, selv om Offentliggørelse endnu ikke har fundet Sted. Der næst er det naturligt at give Forbudet under eet mod enhver Art af Eftergørelse uden at opstille en principiel Sondring mellem Eftergørelse i samme eller i en anden Kunstart, idet der ikke er Grund til, saaledes som i Lov 1864 §§ 1—3, at hjemle en aldeles forskjellig Bestyttelse overfor de forskjellige Eftergørelsesmaader, hvilket heller ikke er almindeligt i fremmede Love. Den særlige, begrænsede Undtagelse i § 40 har sin naturlige Plads i Slutningen af dette Afsnit blandt Reglerne om Rettens Ophør.

For saa vidt Ordene i Lov 1864 § 3 „har gengivet en andens Kunstarbejde, til hvis Mangfoldiggørelse ingen har Eneret“ i Forlagets § 30 ere omskrevne til „lovligt har gengivet et originalt Kunstværk“, er dette næppe en Afvigelse fra Tanken i hin Bestemmelse, men kun et nøjagtigere Udtryk for denne. Denne er formentlig, at en Kunstnerret til Gengivelsen ikke erhverves, naar denne er i Strid med en andens Eneret, altsaa ulovlig. Men Handlingens Ulovlighed er udelukket ikke blot, hvor ingen har

Eneret til at gengive Værket, men ogsaa, hvor den berettigede har overdraget Ret til Gengivelse til den, der har foretaget denne. Der er ingen Grund til da at nægte denne en selvstændig Bestyttelse for sin Gengivelse, og henvise ham til at søge Værn bag den originale Frembringers Ret, hvilket bl. a. kan have væsentlig Betydning i Henseende til Rettens Varighed og i øvrigt i mange Retninger.

Paa et andet Punkt afviger derimod Lovforlagets § 30 principielt fra Reglen i Lov 1864 § 3. Denne hjemler kun Bestyttelse for Gengivelse ved Kobberstik, Stentryk, Træsnit eller lignende kunstnerisk Frembringelse, hvorved antagelig kun er figtet til de til umiddelbar Mangfoldiggørelse egnede kunstneriske Frembringelser. Denne Regel forklares til en vis Grad derved, at Ordene i § 1 ikke skulle omfatte Kobberstik o. l.¹⁾, hvorfor der tiltrænges en Vedtagelse om, at ogsaa disse nyde Lovens Bestyttelse. Denne Grund til særlig at omtale disse Kunstformer er ikke til Stede efter dette Lovforflag, idet § 29 omfatter ogsaa dem. Det, der nu trænges til, er en Regel om, at ogsaa (lovlige) Gengivelser af andre Kunstværker i en anden Kunstform end Originalen — altsaa navnlig Gengivelser ved Kobberstik o. l., men ogsaa andre — nyde Bestyttelse mod Eftergørelse. At indskrænke denne Regel til kun at gælde Gengivelser, der tilslade umiddelbar Mangfoldiggørelse, er ganske urimeligt. Det synes uforklarligt, hvorfor den, der f. Eks. frembringer en Tegning efter et Maleri eller en Statue, ikke skal nyde samme Bestyttelse mod Eftergørelse — f. Eks. ved Fotografi — af dette sit Værk, som Kobberstikkeren, Stentrykkeren o. s. v. Han vilde herved endog blive ringere stillet end den blotte Fotograf, jfr. § 42, skønt hans Gengivelse dog betegner en i alt Fald til Dels selvstændig Kunstfrembringelse — „anden Kunstform“ — ligesom Kobberstikkerens o. l. En saadan videre gaaende Regel er ogsaa andetsteds anerkendt, f. Eks. i Frankrig gennem Praksis, i Tykland ved Loven af 9de Januar 1876 § 7, jfr. ogsaa ungarsk Lov § 63 m. fl.

I Overensstemmelse hermed er Lovforlagets § 30 affattet. At den her hjemlede Ret ikke skal udelukke andre fra selvstændig Gengivelse efter Originalen, er udtalt mere fortsat, men formentlig lige saa tydeligt som i Lov 1864 § 3, i en til Reglen i § 4 om Oversættelser svarende Formulering.

¹⁾ Jfr. ligeledes norsk Lov af 12te Maj 1877 § 1, svensk Lov af 30de Maj 1867 § 1, finst Lov af 15de Maj 1880 § 15 m. fl.

²⁾ Jfr. svejtsk Lov 23de April 1883 Art. 1, belgisk Lov af 22de Marts 1886 Art. 1 m. fl.

¹⁾ Dette er Meningen med Ordene i § 1 „naar Gengivelsen hører til samme Kunstart som Originalen.“